

nie rodzin Sercu Zbawiciela“, w której znajdują się wszelkie potrzebne wyjaśnienia dla nas i dla ludu.

Za staraniem Sodalisek dałoby się w wielu miejscowościach przyspieszyć poświęcenie rodzin Najśw. Sercu Pana Jezusa, aby dokonać Jego dzieła panowania wśród nas i naszego ludu. Przyczyni się ono bardzo i do częstych Komunii św., tak gorąco zalecanych teraz przez Kościół, bo czciciele Najśw. Serca powinni przystąpić przynajmniej w pierwszy piątek każdego miesiąca do Komunii świętej wynagradzającej. Cześć, miłość, wynagrodzenie za oziębłość, lekceważenie i brak praktyk religijnych u tak wielu katolików, winny być tego nabożeństwa duchem.

Czytałam, że jedną z najważniejszych spraw obecnych czasów, jest poświęcenie się rodzin Boskiemu Sercu Jezusowemu. Rodziny w narodzie, to jak komórki w organizmie ludzkim; jeżeli każda komórka jest zdrowa, organizm silny i zdrowy będzie. Jedynie wierna cześć Boga utrzyma zdrowie moralne i duchowe

w rodzinach naszych i ludu, a więc i w całym narodzie, narażonym na tyle złych dążeń i wpływów.

Bóg zachował na ostatnie czasy, jak to objawił świętej Małgorzacie, szczególniejszą cześć swego Boskiego Serca i od spełnienia tego pragnienia Bożego, zawisło Jego błogosławieństwo nad światem i narodami. W dziele Ks. biskupa Bougaud „Żywot św. Małgorzaty Alacoque“ pisze autor, że dwór francuski, za panowania Ludwika XV, pomimo usilnych starań królowej Marji Leszczyńskiej, odmówił oddania i rozszerzenia czci Najśw. Sercu tak w stolicy państwa, jak w kraju — rychło też nastąpił koniec królestwa we Francji wśród strasznych przewrotów.

W Polsce wreszcie teraz walka dobra ze złem; przez wzrost czci Bożego Serca w naszych rodzinach, wsiach i miastach, szala dobra przeważyć może. Nadchodzi miesiąc czerwiec. — Przyczyniamy się o ile możliwości do tej czci, bo jako dzieci Marji tem Matkę naszą pewnie najbardziej uradujemy. *Aniela Horodyska.*

Instrukcja Św. Kongregacji Koncyljum przeciwko nieskromnej modzie.

Św. Kongregacja Soboru, instr. z dn. 12. I. w święto św. Rodziny 1930 r. z polecenia Ojca św. zarządza, co następuje:

1. Proboszczowie przedewszystkiem i kaznodzieje przy każdej sposobności, według słów Apostoła: (2 Tymot. IV, 2), niech przepowiadają, nalegają, proszą, każą, by niewiasty nosiły ubiór, któryby tchnął wstydlivością i był ozdobą i ochroną cnoty, i niech upominają rodziców, by nie pozwalali córkom ubierać się nieskromnie.

2. Rodzice, pamiętając na ciężki obowiązek, który na nich ciąży, wychowania przedewszystkiem religijnego i moralnego dzieci, niechaj dokładają szczególnych starań, by dziewczęta od zarania życia były uświadomione w nauce chrześcijańskiej i niechaj ze wszelką gorliwością słowem i przykładem rozwijają w ich sercach umiłowanie cnoty skromności i czystości. Idąc za wzorem św. Rodziny, niech starają się w ten sposób ukształtować i kierować swoją rodziną, by wszyscy, którzy do niej należą, znaleźli przy domowym ognisku rację i zachętę do umiłowania i zachowania cnoty skromności.

3. Również rodzice niechaj nie pozwalają córkom na publiczne ćwiczenia i występy gimnastyczne, a jeżeli byłyby do tego zmuszane, niechaj, starają się, by były ubrane przyzwoicie; niech nie pozwalają nigdy, by miały się ubrać w kostjumy nieprzyzwoite.

4. Przełożone pensjonatów i nauczycielki szkolne niechaj dokładają starań, by wyrobić w duszach dziewczęcych umiłowanie skromności, by w ten sposób skutecznie nakłonić je do przyzwoitego ubierania się.

5. Również przełożone i nauczycielki niechaj nie przyjmują do pensjonatów i szkół dziewcząt, które się nieskromnie ubierają, nie czyniąc żadnego wyjątku na-

wet dla ich matek; jeżeli zaś po przyjęciu nie poprawią się, niechaj je wydalą.

6 Zakonnice, stosownie do postanowień św. Kongregacji Zakonnej z 23. VIII. 1928 r., niech nie przyjmują do swych pensjonatów, szkół, oratorjów i świetlic dziewcząt, które nie zachowują chrześcijańskiej poprawności w ubraniu; jeżeliby zaś po przyjęciu nie zachowały tego — nie należy ich trzymać.

Co więcej, w pracy wychowawczej nad swemi uczennicami niechaj dołożą specjalnych starań, by w ich sercach głęboko zakorzenie umiłowanie świętej czystości i skromności.

7. Należy zakładać i rozwijać stowarzyszenia żeńskie, któreby radą, przykładem i czynem dążyły do powstrzymania nadużyć, jakie się dzieją w noszeniu ubrań, przeciwnych skromności chrześcijańskiej i do popierania skromności i przyzwoitości w ubraniu.

8. Do religijnych stowarzyszeń żeńskich nie należy przyjmować dziewcząt i kobiet, któreby się nieskromnie ubierały, a jeżeli po przyjęciu wykroczyłyby przeciwko temu i upomniane nie poprawiły się, należy je usunąć.

9. Dziewczęta i kobiety, które się nieprzyzwoicie ubierają, winny być niedopuszczane do Stołu Pańskiego i do godności chrześcijańskich matek przy Sakramentach Chrztu i Bierzmowania. W niektórych wypadkach nie należy im nawet pozwolić na wejście do kościoła.

10. Gdy w ciągu roku wypadnie święto, szczególnie odpowiednio do zachęty do cnoty skromności, osobliwie w uroczystości Najśw. Marji P., proboszczowie i kapłani, kierujący pobożnymi związkami i stowarzyszeniami katolickimi, winni w odpowiednich słowach zachęcać i pobudzać kobiety do chrześcijańskiej skromności w ubiorze.